

Fővárosi Ítéltábla
13.Gf.40.067/2012/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Dezsényi Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Úz György Ügyvédi Iroda ügygondnok által képviselt alperesek ellen felszámolás alá került gazdálkodó szervezet vezetői felelősségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. október 27. napján kelt 26.G.41.963/2010/29. számú ítélete ellen a felperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett és 34. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

A Fővárosi Ítéltábla az I. rendű alperes részére kirendelt ügygondnok másodfokú eljárásban felmerült ügygondnoki díját 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegben állapítja meg, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az ügygondnok részére 10.000 (Tízezer) forint + áfa összegű ügygondnoki díjat.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű alperes 2004. október 1-jétől kezdődően vált a perben nem álló Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: adós) közvetlen irányítást biztosító befolyással rendelkező tagjává és önálló képviseletre jogosító vezető tisztségviselőjévé. Képviseleti joga az adós felszámolásának kezdő időpontjával, 2008. november 25-én megszűnt. A II. rendű alperes (az I. rendű alperes fia) az adós alkalmazásában állt, azonban ténylegesen ő látta el az adós képviseletében eljárva a társaság operatív irányításával járó feladatokat, és a szerződéseket is a II. rendű alperes kötötte. Az adós a 2007. üzleti évre az éves beszámolót nem helyezte letétbe és a közzétételi kötelezettségének sem tett eleget. A perben nem álló Kft., az adós és a felperes között 2008. március 19-én jött létre szerződés, amelyben a felperes átvállalta az Kft.-t terhelő kötelezettségeket, míg az adósnak, mint megbízónak a szerződésből eredő

kötelezettségét a felperes felé kellett teljesítenie. Ennek előzményeként az Kft., mint megbízott és az adós, mint megbízó között 2007. szeptember 25-én jött létre megállapodás az ún. csoporttal való külön megállapodás létrehozásában való közreműködésre szóló megbízási szerződést követően, amelyben az Kft. készfizető kezesség vállalásával vállalta, hogy a által az adós részére nyújtott szolgáltatások fedezetéről előzetesen gondoskodik. Az adósnak ezt a kötelezettséget az Kft. felé kellett rendeznie, amelyet átvállalt a felperes azzal, hogy az adós a szerződésből eredő kötelezettségét a felperes felé teljesíti. A fenti megállapodás alapján 3.771.824 forint erejéig a felperes követelése nem térült meg. Az adóssal szemben 2008. április 4-én felszámolási eljárás indult, és a felszámolási eljárást lefolytató bíróság a 2008. október 29. napján jogerőre emelkedett végzésével megállapította az adós fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását, amelyet a Cégbizálat számában tettek közzé. A felperes a felszámolási eljárásban a hitelezői igényét bejelentette, amelyet a felszámoló f) kategóriába sorolva 3.771.824 forint összegben nyilvántartásba vett. A 2009. december 15-i fordulónappal elkészített felszámolási zárómérleg adatai alapján az adós a felszámolás befejezésekor vagyonnal nem rendelkezett, a felszámolási eljárásba bejelentkezett nyolc hitelező 76.374.540 forint összegű követelésének kielégítésére nem volt fedezet.

A felszámoló 2010. február 8-án a felszámolási eljárás egyszerűsített módon történő befejezése iránt nyújtott be kérelmet, mert állítása szerint az adós képviselője nem bocsátotta a felszámoló rendelkezésére az adós iratanyagát, esetleges vagyont, tevékenységét záró mérleg sem készült. A bíróság a felszámolási eljárást 2010. április 26-án a 2010. június 29-én jogerőre emelkedett végzésével egyszerűsített módon befejezte. Megállapította, hogy az adós vagyona a felszámolási költségekre sem nyújt fedezetet.

A felperes 2010. március 5-én indított keresetet az alperesekkel szemben. Megváltoztatott keresetével kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alpereseket 3.771.824 forint egyetemleges megfizetésére. Másodlagos keresete annak megállapítására irányult, hogy az alperesek, mint a felszámolás alá került adós vezető ügyvezetési feladatait ellátó személyek, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezők érdekei elsődlegessége alapján látták el tevékenységüket, így a felperes 3.771.824 forint összegű hitelezői követelésének kielégítését megghiúsították. Kérte az alperesek egyetemleges felelősségének a megállapítását. Kérelmének alátámasztásaképpen előadta, hogy az adós ügyvezetője nem tett eleget az éves beszámoló közzétételére vonatkozó jogszabályi kötelezettségének, míg a tényleges ügyvezetési feladatokat a II. rendű alperes látta el, így a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (5) bekezdése alapján a felelőssége fennáll. A közzétételi kötelezettségnek 2008. május 30-ig kellett volna eleget tenni, ezért a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Az adós fizetéseképtelensége 2007. január 1-jét követően, legkésőbb 2007. február végén következhetett be, így a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beállta megállapítható. A 2007. évre szóló beszámolót nem helyezték letétbe, ezért vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét, és a felperes hitelezői igénye a Cstv.

33/A. § (2) bekezdése szerint a vélelem beálltát követően, 2008-ban keletkezett. Az adós 96.347.540 negatív saját vagyonnal zárta a tevékenységét, ezért a vagyonvesztés valamennyi vagyonelemre kiterjed, míg a felperest érintő vagyonvesztés 3.771.824 forint volt.

Az ismeretlen helyen tartózkodó I. rendű alperes ügygondnoka útján a kereset elutasítását kérte. Tényállítása szerint az I. rendű alperes nem követett el olyan jogsértést, amely miatt felelősségének megállapítása lehetséges és a felperes kielégítési jogosultságát veszélyeztette. A felperes nem támasztotta alá, hogy az I. rendű alperes mely magatartása vezetett a követelés kielégítésének megghiúsulásához. Állítása szerint tevékenységével a kielégítés lehetőségét nem veszélyeztette. A felperes nem bizonyította, milyen időpontban következett be az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete, míg 2008-ban a felperes követelése 3.016.018 forint erejéig kielégítést nyert, így vitatható, hogy a felszámolási helyzet ekkor következett be, és az I. rendű alperes magatartásának hitelezői érdekeket sértő minősége.

A II. rendű alperes a perben nyilatkozatot nem tett, érdemi védekezést nem terjesztett elő, és a kitűzött tárgyalásokon nem jelent meg.

Az elsőfokú bíróság a 2012. január 20-án kelt 26.G.41.963/2010/29. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az I. rendű alperest képviselő ügygondnok ügygondnoki díját 90.000 forintban állapította meg, felhívta az Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalát, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően az ügygondnoki díjat utalja ki az ügygondnok részére.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Cstv.-nek a 2009. évi LI. törvény módosított rendelkezései, annak 51. § (4) bekezdése csak a 2009. szeptember 1-jét követően indult felszámolási eljárásban alkalmazhatóak, így a felperes marasztalás iránti kérelemmel nem élhetett az alperesekkel szemben, ezt kizárólag a megállapítási per jogerős befejezését követően lehetett volna megindítani a Cstv. 63. § (3) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság a megállapítás iránti keresetet sem találta megalapozottnak. Rögzítette, hogy a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 30. § (3) bekezdésébe ütköző ügyvezetői kötelezettség felróható megszegése esetére a Cstv. 33./A. §-a teszi lehetővé az ügyvezetők közvetlen hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét, ha a közeli csődhelyzet ellenére a vezető tisztségviselők a jogszabályban előírt követelményeket megszegve nem veszik figyelembe a hitelezők jogos elvárásait, és nem a jogszabályban szabályozott módot választják a cég gazdaságból történő kivonulásához. Ez a rendelkezés abban az esetben alkalmazható, ha a vezető tisztségviselők annak ellenére működtették tovább a társaságot, hogy tudták vagy tudniuk kellett, hogy a fizetéseképtelenségi helyzet bekövetkezte elkerülhetetlen, mert elsődleges feladatuk a hitelezői veszteségek minimalizálása és a fizetéseképtelen adósnak a gazdaságból való mielőbbi, szabályozott kivezetése. Ennek megszegése esetén kötelesek a magánvagyonukból részben, vagy egészben pótolni a csődtömeg hiányát. Ez alól

csak akkor szabadulhatnak, ha mindent megtettek a hitelezők veszteségének csökkentése érdekében. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt tényállási elemeket, így az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét, annak időpontját és az ezt követően kifejtett alperesi ügyvezetési feladatok jogellenességét, továbbá azt is, hogy nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el tisztségüket, és ezzel okozati összefüggésben áll a hitelező vagyonszőkkenése. Azzal, hogy a vezető az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell, amellyel szemben az alperes nem mentheti ki magát. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint eljárva tájékoztatta a felperest a bizonyítandó tényekről és a bizonyítási kötelezettségről, mert a vélelmezett hitelezői érdeksérelem a kereset alátámasztásául szolgáló összes tények bizonyítására önmagában nem elegendő. Az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt tényállási elemek közül egyedül a hitelezői érdeksérelem vélelmezett voltát tudta megállapítani, amely az elrendelt felszámolásra is figyelemmel magában hordozta az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét is. A Pp. 163. § (2) bekezdésének és a 136/B. § (3) bekezdésének alkalmazásával megállapítható, hogy az adós tényleges vezetési feladatait a cégjegyzékbe képviselőként be nem jegyzett szervezeti képviselőnek nem minősülő II. rendű alperes látta el, így a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti felelőssége fennállt.

A felperes azonban nem bizonyította, hogy a kereset alapjául megjelölt jogellenes magatartással okozati összefüggésben milyen vagyonszőkkenés állt elő. A beszámoló letétbehelyezésének elmaradásával előállott vagyonszőkkenést meg sem kísérelte értékelhető módon levezetni, és többszöri bírósági felhívás ellenére pontos tényállítást nem adott elő. Ennek hiányában az elsőfokú bíróság a vélelmezett hitelezői érdeksérelemmel okozati összefüggésben nem tudta megállapítani, mely vagyonelemekből álló és milyen mértékű adósi vagyonszőkkenés következett be, amelyekért az alperesek magánvagyonukra kiterjedő felelősséggel tartoznak. A Cstv. jelen eljárásra alkalmazandó 33/A. § (1) bekezdése egyértelműen az adós vagyonának csökkenésében szabályozta és tette lehetővé a vezető felelősségének megállapítását, így a felperesnek ehhez igazodóan kellett volna a kereseti követelésének alapjául szolgáló tényeket előadnia. Az elsőfokú bíróság alkalmazhatónak látta a kártérítési szabályok analóg alkalmazását, így rögzítette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdésének és a 355. § (4) bekezdésének rendelkezésein túl a Cstv. 3. § (1) bekezdésének c) pontja sem volt figyelmen kívül hagyható, amely szerint vagyon mindaz, amit a számvitelről szóló törvény befektetett eszköznek vagy forgóeszköznek minősít. A perben kizárólag az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben előállt adósi - a mérlegben eszköz oldalon kimutatott - vagyonszőkkenésre nézve és annak mértékében volt helye az alperesek felelőssége megállapításának, amely az alperesek jogszerű eljárása esetén a hitelezői igények fedezetét képezhetne volna. A gazdálkodó szervezet vezetőinek helytállási kötelezettsége jogellenes magatartásuk esetén sem abszolút és nem objektív, hanem korlátozott, kizárólag a

felróható, a hitelezői érdekek elsődlegessége követelményébe ütköző magatartásukkal okozott vagyonsökkenésért kell felelniük, tehát nem valamennyi, az adós vagyonából nem fedezett hitelezői igényért, hanem a jogellenes magatartás eredményeként a hitelezői igények fedezete alapján kikerült vagyon erejéig. A perben nem volt megállapítható, hogy a 2007. éves beszámoló letétbe helyezésének elmulasztásával vélelmezett hitelezői érdeksérelem pontosan mely adósi vagyonsökkenésre állt elő, és az alperesek ezzel összefüggésben milyen összegű, mely elemeket jelentő társasági vagyonsökkenésért tartoznak felelősséggel. Az adós a 2006. évi mérleg eredmény kimutatása szerint elért nyereség alapján osztalékot nem fizetett, a 2006. évi mérlegben kimutatott befolyt követelésekből fennálló tartozásait rendezte. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a Pp. 141. § (6) bekezdése szerint eljárva hozta meg a határozatát, figyelemmel a Pp. 51. § a) pontja szerinti egységes alperesi pertársaságra és az I. rendű alperesi védekezés 52. § szerinti, a II. rendű alperesre is kiterjedő hatályára, míg a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amely kizárólag a felperes megállapítás iránti kereseti kérelmének elutasítására terjedt ki. A marasztalás iránti keresetétől „elállt”, és e körben kérte a per megszüntetését és a lerótt 199.300 forint illeték különbözet visszatérítését. A felperes a fellebbezésében kihangsúlyozta, hogy a társaság 2006. évi mérlege szerint 55.399.000 forint volt a saját tőkéje. A vélelem értelmében a kimentés körében az alpereseknek kellene igazolnia, hogy felróható magatartásuk ellenére a 2006. év végén még meglévő saját tőkét a hitelezői érdekek elsődlegességének szem előtt tartásával a tartozások rendezésére fordították. Ha mindezt bizonyítani nem tudják, a vélelem értelmében feltételezni kell, hogy a saját tőkét nem a hitelezők érdekeinek megfelelően használták fel. A hitelezői kimutatásból megállapítható, hogy az adósnak már 2007. február 21-én 2.829.165 forint lejárt kötelezettsége volt a S-sel szemben, tehát a fenyegető fizetéseképtelenség ekkor már bekövetkezett. Ezt alátámasztja a könyvelő tanúvallomása is. Az eredménytartalék a cégben maradt, de a hitelezők érdekeinek megfelelő felhasználását semmilyen könyvelési vagy egyéb dokumentum nem támasztja alá. A meglévő pénzeszköz megfelelő felhasználásának vizsgálatát éppen az alperesek hiúsították meg azzal, hogy csődbüntett alapos gyanúját is megvalósítva a cég iratait nem adták át. A hitelezői érdekek sérelméhez a hitelezői érdekek elsődlegességének megsértésén felül az is szükséges, hogy ezáltal a hitelezői követelések kielégítése legalább részben lehetetlenné váljon, így a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése nem értelmezhető másképp csak úgy, hogy az ügyvezetés a tevékenységét nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és a vagyonvesztés ezzel összefüggésben következett be, tehát az okozati összefüggés fennáll. A két feltétel együttesen jelenti a hitelezői érdekek sérelmét, ennek hiányában az alperesek ugyanazon mulasztása, amely a hitelezői érdeksérelem bekövetkeztét megalapozza, a bizonyíthatóság hiánya miatt mentesítené is őket a felelősség alól. A vélelem célja ezzel szemben az, hogy a bizonyítás terhét a felszámolás alá került társaságok azon képviselőire hárítsa, akik jogszabályi kötelezettségük megszegésével lehetetlenné tették a felszámolás megfelelő lefolytatását. Tény, hogy a felszámolt társaság vagyonának csökkenése megtörtént,

és nem vitás, hogy a bíróságnak az a megállapítása, hogy a kárfelelősségi elemek közül ezt nem tudta megállapítani, iratellenes. Mindezek alapján az alperesek felelőssége a felszámolt társaság vagyonának csökkenéséért legalább a keresetben megjelölt összeg erejéig megállapítható.

A felperes előadta, hogy az időközben megszületett felülvizsgálati döntés folytán egyértelművé vált, hogy marasztalás iránt nem indíthat keresetet, de az illeték visszafizetésére vonatkozó kérelem lehetőségét alátámasztja a Szegedi Ítéltábla Gf.I.273/2011/6. számú ítéletének indokolása. A pertárgyérték az illetekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) hatályos rendelkezése alapján 450.000 forintban fogadható el, mert nem meghatározható, így az illeték 27.000 forint, ezért az Itv. 80. § (1) bekezdésének f) pontja alapján a felperes jogosulttá vált annak visszatérítésére.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor a kereset tartalmi vizsgálatával a felperes megállapításra irányuló kereseti kérelmét megalapozatlannak találta. Kihangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet helyes indokok alapján utasította el a keresetet, ezért csak utal az ítélet indokolására. Megjegyezte, hogy a marasztalás iránti kereset vonatkozásában a per megszüntetésének nincs helye, így az I. rendű alperes e körben is pernyertesnek minősül. Az elsőfokú bíróság a tényállást feltárta, a bizonyítást a felperes hiányos tényelődása ellenére is lefolytatta, és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyes döntést hozott.

A II. rendű alperes a másodfokú eljárásban nem tett nyilatkozatot.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a marasztalás iránti keresetet elutasító rendelkezése ellen a felek nem éltek fellebbezéssel, ezért az ítéletnek a fenti rendelkezése a Pp. 228. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, amelyhez a Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében anyagi jogerő fűződik. A felperes a kereseti kérelmétől a jogerőre emelkedett rendelkezésre tekintettel már nem állhat el, az elállási nyilatkozatához jogi hatály nem fűződik, így a per ebben a részében a Pp. 157. § e) pontja, valamint 251. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban sem szüntethető meg.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, és helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával túlnyomó részben egyetért, amelyet a felperes fellebbezésére tekintettel az alábbiak szerint egészít ki, illetve pontosít.

A Cstv.-nek a 2009. augusztus 31. napjáig hatályos 33/A. § (1) bekezdése olyan nevesített, megállapítás iránti kereset megindítására adott jogszabályi felhatalmazást, amelyben a hitelező a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt egyes törvényi tényállási elemek megállapítását annak hiányában is kérheti, hogy a Pp.

123. §-ában foglalt megállapítási kereset indításának feltételeit bizonyítani kellene. Ebben az esetben a felperesnek a jogmegóvás szükségletét az alperessel/alperesekkel szemben igazolni nem kell, mert a jogi normában lévő felhatalmazás annak indokoltságát önmagában alátámasztja, azonban a jogi norma tartalma meghatározza azokat a felperes által - a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján - bizonyítandó tényeket is, amelyek az alperessel szembeni megállapítási kereset indításának érvényesítését lehetővé teszik.

Az alperes elleni felszámolási eljárás a 2008. április 4-én benyújtott kérelemmel indult, így az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Cstv. akkor irányadó 33/A. §-a alapján a felperes abban az esetben kérheti a bíróságtól a korábbi vezetők felelősségének alapjaként annak megállapítását, hogy az adós korábbi vezetői a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, ha bizonyítani tudja, hogy az adós korábbi vezetőinek jogellenes magatartásával okozati összefüggésben a társasági vagyron a keresetben meghatározott mértékben csökkent.

Ha a gazdálkodó szervezet vezetője a felszámolás kezdő időpontját megelőzően az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell {Cstv. 33/A. § (2) bekezdés}. Ebben az esetben a hitelezői érdekek sérelmét már az ügyvezető jogellenes magatartásának eredményét is magában foglaló következményként kell értékelni, így a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglaltak együttes alkalmazásával azt kell vélelmezni, hogy azok a személyek, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak, a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. A hitelezői érdekek sérelmének vélelme folytán a hitelezőt a továbbiakban a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint nem terheli annak bizonyítása, hogy az ügyvezető nem a jogszabálynak megfelelően járt el, és nem tette meg mindazt az adott helyzetben elvárható intézkedést, amely alkalmas a hitelezői veszteségek csökkentésére.

A vélelem folytán azonban a gazdálkodó szervezet vezetője a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint bizonyíthatja, hogy az ügyvezetési feladatait a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, illetőleg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői veszteségek elkerülése csökkentése érdekében az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az I. és II. rendű alperesek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének alkalmazása szempontjából a gazdálkodó szervezet vezetőjének minősülnek, míg a felperes hitelezői igényét a felszámoló a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vette, így a Cstv. 3. § (1) bekezdésének c) pontja szerint hitelezőnek minősül, ezért a perindítás személyi feltételei valamennyi peres fél tekintetében teljes egészében fennálltak.

Nem volt vitás tény, hogy az adós a 2007. évi éves beszámolót a cégbíróságnak nem küldte meg, majd ezt követően felszámolás alá került, ezért a felperest a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésének alkalmazásával a hitelezői érdekek sérelmének alátámasztása körében további bizonyítási kötelezettség nem terhelte. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése azonban a kért megállapítás feltételrendszerébe foglalta a jogellenes magatartással okozott vagyonsökkenés mértékét is, amely a vélelmezett hitelezői érdekeket sértő magatartáshoz képest a felperes bizonyítási kötelezettségébe eső többlet tényállási elem. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a Cstv.-nek a felek jogviszonyára irányadó 33/A. § (1) bekezdésének helyes értelmezésével állapította meg azt is, hogy a felperes jogérvényesítésére felhatalmazó megállapítási kereset akkor indítható, ha való tényként megállapítható az is, hogy a hitelezői érdekek sérelmét megvalósító magatartással okozati összefüggésben az adós vagyona milyen mértékben csökkent.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján helytállóan mutatott rá, hogy az alperesek felelősségének megállapításához szükséges annak megállapítása is, hogy a hitelezői igények fedezete köréből milyen vagyonelem került ki az alperesek magatartásával okozati összefüggésben, és a Pp. 164. § (1) bekezdésének alkalmazásával a felperesre hárult annak bizonyítása is, hogy a vélelmezett hitelezői érdeksérelemmel oksági kapcsolatban mely vagyonelemekből álló és milyen mértékű vagyonsökkenés az, amelyért az alperesek a magánvagyonukra kiterjedő felelősséggel tartoznak. A felperes a vagyonvesztést a saját ki nem elégített hitelezői követelésével egyező mértékben jelölte meg, amely azonban nem feltétlenül azonos a társasági vagyonsökkenéssel, amely okozati összefüggésben állhat az alperesek magatartásával, így a felperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozik arra, hogy a hitelezői érdekek sérelmének vélelme a Cstv. jelen perre irányadó 33/A. § (1) bekezdése alapján az okozati összefüggésre és a vagyonvesztés mértékére is kiterjed.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 141. § (2) bekezdésében foglalt eljárási kötelezettségének a perben teljes körűen eleget tett, mert a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatást követően a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés mellett hívta fel a felperest a reá háruló bizonyítási kötelezettség körében a tényállításának alátámasztásául szolgáló bizonyítékai megjelölésére, és ennek eredményeképpen a Pp. 141. § (6) bekezdését helytállóan alkalmazva terhelte a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményét a Pp. 164. § (1) bekezdése és 3. § (3) bekezdése alapján a felperesre, mint bizonyításra kötelezett félre.

A fent kifejtett indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utalva az elsőfokú ítélet túlnyomó részben helyes indokaira - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdésének alkalmazásával döntött, míg a Pp. 76. § (2) bekezdésének utolsó mondata alapján az ügygondnoki díj előlegezése tárgyában külön határozatot nem hozott. Az I. rendű alperes az ügygondnok útján fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, ezért a Fővárosi Ítéltábla az I. rendű alperest képviselő ügygondnok munkadíját a tevékenységével arányban állóan a Pp. 74. §-a alapján állapította meg. A II. rendű alperes a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tett, így részéről számításba vehető költség nem merült fel, ezért a II. rendű alperes másodfokú perköltségéről a Fővárosi Ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

A felperes a fellebbezést tartalmazó beadványában az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 80. § (1) bekezdés f) pontjára történő hivatkozással kérelmet terjesztett elő az általa lerótt kereseti illeték egy részének visszatérítése iránt. A peres eljárásban esetlegesen sürgősen lerótt eljárási illeték visszatérítése iránti kérelemről annak a bíróságnak kell döntenie, amelynek megindítása érdekében a fél az illetékfizetési kötelezettségét teljesítette, ezért a felperes kérelméről az elsőfokú bíróságnak kell határoznia.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp. 256. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2010. szeptember 27.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.. Volein Anna s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági tisztviselő